

Sandro Botticelli: **Venus and Mars**
« Η κυοφορία της Αρμονίας »

Μια γυναίκα βγαίνει με αργές κινήσεις από τη θάλασσα. Όμοια με τις άλλες, όμως τα μαλλιά της κομμένα σαν της Sinead o'Connor.

Γυναίκα: Ότι κατάλαβες.

Ανδρας: Οπότε μπορώ να συζητώ τα πάντα.

Γυναίκα: Τα ουσιώδη. Αλλά και ότι γουστάρεις, γιατί όχι; Ο.Κ.Μόνο να θυμάσαι.

Ερωτευμένος με την ελευθερία μου. Μόνο έτσι γουστάρω. Έτσι σε γουστάρω.

Ανδρας: ...

Γυναίκα: Μην ανησυχείς. Μια χαρά τα πας κι εγώ βοηθός.

Ανδρας: ...

Γυναίκα: Ναι σου λέω. Μην κολλάς. Θα δεις πόσο ωραία προχωρά έτσι το θέμα.

Ανδρας: Σε εμπιστεύομαι.

Γυναίκα: Μερικές φορές θα επαναλάβουμε τα ίδια πράγματα. Έχει σημασία. Το ζητούμενο στη φιλοσοφία του Υδροχόου είναι η ομορφιά. Έτσι ομορφιά – φιλοσοφία – ηθική είναι ο σταθερός τρίπους που θα δέχεται τις σπονδές μας στο «Εν το παν».

Ανδρας: Η φιλοσοφία συνέβαλε στην κατανόηση αλλά και στην εξέλιξη της ανθρωπότητας.

Γυναίκα: Τώρα καιρός να ασχοληθεί με την ομορφιά της.

Ανδρας: Η αισθητική;

Γυναίκα: Η αισθητική παραμένει η επιστήμη των τεχνών. Η φιλοσοφία των τεχνών, πιο σωστή έκφραση. Ερευνά τις βασικές νομοτέλειες του ωραίου και της τέχνης. Η φιλοσοφία του Υδροχόου ασχολείται κυρίως με την ομορφιά της ανθρωπότητας. Το πως θα ομορφαινουμε τη ζωή μας. Σεβόμενοι βέβαια τους νόμους του αντιληπτού για μας Σύμπαντος.

Ανδρας: Έχει πολλή δουλειά.

Γυναίκα: Συλλογική. Πέρασε η εποχή του Φάουστ. Τώρα με κέφι, γέλια, χιούμορ.

Ανδρας: Και βέβαια δουλειά με πάρα πολλή όρεξη. Δουλειά για όμορφη ζωή. Που σημαίνει πρώτα απ' όλα ενδιαφέρον και δουλειά για όμορφη κοινωνία.

Γυναίκα: Ε, βέβαια. Δε θα σας έχουμε να κοκορομαχείτε με πολέμους. Να πέφτουν βόμβες πάνω στα σπίτια μας. Και εμείς οι γυναίκες σας να ετοιμάζουμε ένα «ωραίο δείπνο» για τα παιδιά σας. Και καλά στρωμένα κρεβάτια για «ύπνο γλυκό».

Ανδρας: Ναι, δουλειά με κέφι. Για όμορφο περιβάλλον. Όμορφη πόλη, οικισμό, όμορφα σπίτια ...

Γυναίκα: Όμορφη ζωή. Σας περιμένει πολλή και ενδιαφέρουσα δουλειά, δε νομίζεις;

Ανδρας: Ναι, κι αυτή η φιλοσοφία του Υδροχόου. Αυτή η φιλοσοφία της ομορφιάς.

Περισσότερο θα διδάσκετε με την εργασία. Το παράδειγμα.

Γυναίκα: Τη συλλογικότητα βεβαίως.

Ανδρας: Να πάρω μια ανάσα.

Γυναίκα: Το χρειάζεσαι. Πάμε με το ακροθαλάσσι;

Ανδρας: Ας ακούσουμε τη μουσική των σφαιρών.

Γυναίκα: Αν ακούω το φλοίσβο χαλιέσαι;

Ανδρας: Το ίδιο είναι.

Ακούγονται φλοίσβος – πουλιά να συνοδεύουν τον Άνδρα και τη

Γυναίκα που βαδίζουν στο ακροθαλάσσι.

Γυναίκα: Συλλογική δουλειά. Κυρίως από σας τα αρσενικά. Εμείς οι γυναίκες ...

Συμπαράσταση. Μην περιμένετε από μας πολλή βοήθεια. Οφείλετε να

διορθώσετε πρώτα απ' όλα όσα χαλάσατε.

Ανδρας: Και ...

Γυναίκα: Και μην ελπίζετε να ζείτε σαν κεραμιδόγατοι ή έστω σαν απλοί γάτοι.

Τώρα που άρχισε η καθαίρεσή σας. Όχι. Τον άδειο σας θρόνο θα τον θωρείτε

από μακριά. Δε θα κάθεστε από κάτω σα γάτοι. Να πηδάτε και μετά να

φεύγετε έως ότου σας ξαναχρειαστούμε. Και με καμία ουσιαστική προσωπική

σας ευθύνη.

Όχι. Θα σας έχουμε κοντά μας. Με συνεχείς εντολές για εποικοδομητική

εργασία και όχι μόνο.

Άντε και σε αντάλλαγμα θα παίζει και το λαχείο. Κάποιοι λίγοι θα απολαμβάνουν κατά

διαστήματα τον έρωτά μας. Αυτοί που θα μοχθούν πολύ

και θα αντέχουν την τρέλα μας.

Την τρέλα που μας «δωρίσατε» στην φαλλοκρατία σας. Ανιστόρητοι Θερσίτες.

Ανδρας: ...

Γυναίκα: Μπράβο, η σιωπή είναι χρυσός κάποτε κάποτε.

Σεις το είπατε ...

Και για να στο κάνω κάπως εύκολο ας αρχίσουμε από το αλφάβητο. Σε

προσωπική βάση. Έτοιμος;

Ανδρας: Έσω έτοιμος.

Γυναίκα: Μπράβο!!! Θα σέβεσαι τη μήτρα που σε γέννησε. Γενικά. Σε όλες τις

γκόμενες. Και προπαντός στη γκόμενα που φλερτάρεις. Και πάνω απ' όλα.

Στη γκόμενα που «πηδάς». Και πρόσεξε είπα γκόμενα και όχι γκόμενες.

Ερωτήματα; Απορίες;

Ανδρας: ..

Γυναίκα: Ωραία, κάτι κατάλαβες.

Ανδρας: Εδώ είναι που θα μελετηθούν οι νόμοι της γονιδιακής εξέλιξης. Που ούτως ή

άλλως προσδιορίζουν και περιορίζουν τον άνθρωπο.

Εδώ είναι που οφείλουμε να μελετήσουμε τη γονιδιακή μας καταβολή στην

εκκίνηση του Big – Bang.

Αυτή προσδιορίζει την ποιότητα της εξέλιξης. Και εκείθεν πηγάζει η ευθύνη

μας να φροντίζουμε την ομορφιά. Και της ανθρωπότητας γενικά και του

ατόμου ειδικά ...

Γυναίκα: Δεν πρέπει φιλοσοφώντας να κολλάμε σε επιμέρους νομοτέλειες.

Ανδρας: Όπως δεν κολλούσαν «οι προσωκρατικοί».

Γυναίκα: Ας αφήσουμε τις επιστήμες να ασχοληθούν με τις λεπτομέρειες.

Η φιλοσοφία του Υδροχόου θα αναπνέει ανεμελιά...

Γιατί επικοινωνεί με Αχαροχρονικές φάσεις.

Για να δημιουργεί την ομορφιά του.

Ανδρας: Η φιλοσοφία της ομορφιάς δε θα έχει έναν ιδρυτή, ένα πάτερ φαμίλια. Η φιλοσοφία της ομορφιάς δεν έχει μια αρχή. Είναι άναρχη.
Ξεκινά από την ομορφιά που θέλουν να έχουν τα πουλιά στο κελάηδημά τους όταν θέλουν να ζευγαρώσουν. Φτάνει στους πρωτανθρώπους που στολίζονταν με λουλούδια. Φτάνει στη νεολιθική εποχή, που οι άνδρες επεξεργάζονταν το χρυσό όσο μπορούσαν να τον διαμορφώσουν με τα πενιχρά τους μέσα. Για να φτιάξουν κοσμήματα για τις γυναίκες τους. Στο λυκόφως της μητριαρχίας.
Και πάει τόσο παλιά που όταν παρατηρείς πρωτόζωα στο μικροσκόπιο μερικές φορές μαγεύεσαι από την ομορφιά τους.

Γυναίκα: Και η φιλοσοφία της ομορφιάς θα αναπτύσσεται μέσα στην κοινωνία.
Κυρίως στις γυναικοπαρέες. Ναι, και θα καταγράφεται στο διαδίκτυο. Σε βιβλία δεν το βλέπω και τόσο ...

Ανδρας: ...

Γυναίκα: Άκου λοιπόν ... Ή μάλλον τι κατάλαβες;

Ανδρας: Ότι η ενδιαφέρουσα. Η σοβαρή γυναικεία συζήτηση θα είναι για την ομορφιά της καθημερινότητας.

Γυναίκα: Και βέβαια η ομορφιά των σχέσεων. Που είστε Σύμπαντα μακριά από τέτοια πράγματα ουσίας.

Αρχίζουμε από τα απλά. Η εκπαίδευση των μικρών παιδιών στην προσχολική ηλικία. Για κοινωνικότητα που καλλιεργείται. Για μια αίθουσα, μια αυλή που μοιράζονται και φροντίζουν.

Ήδη σε Σκανδιναβία και αλλού στη γηραιά Ήπειρο κυρίως άρχισαν τα «όργανα».

Χωρίς να τα ισοπεδώνουμε όλα αποφεύγοντας τις διακρίσεις ανάμεσα σε αγόρια και κορίτσια.

Ανδρας: Και η αλήθεια. Σκληρή αλλά πολύτιμη. Από μικρά να τη μαθαίνουν και να την αντέχουν.

Οικοδομώντας σχέσεις εμπιστοσύνης δασκάλων – μαθητών. Και γενικά με τους ενήλικες του περιβάλλοντός τους.

Γυναίκα: Και κομμένες οι βλακώδεις συμπεριφορές, οι ανώριμες τελείως συμπεριφορές προς τα παιδιά. Οι ύπουλες. Για προετοιμασία εξάρτησης. Μη αυτό, όχι εκείνο γιατί δε θα σ' αγαπώ. Σα «να 'χανε η Βενετιά βελόνι», που λένε.

Ανδρας: Το ζητούμενο είναι δηλαδή:

Η ειλικρίνεια, ο σεβασμός, η εμπιστοσύνη.

Άρα τα θεμέλια για να οικοδομήσουμε ωραίο περιβάλλον για να ζούμε.

Ωραίο όσο βέβαια μας το επιτρέπουν οι μοίρες.

Γυναίκα: ...

Ανδρας: Βέβαια ο έντονος ανταγωνισμός ...

Γυναίκα: Που πολλές φορές καταλήγει ο κανιβαλισμός ...

Ανδρας: Που δημιουργεί βέβαια δυναμικά άτομα «Δια της επιλογής των όντων».

Γυναίκα: Υπάρχουν Σύμπαντα που λειτουργούν όπως το Σολάρις του Στανισλάβ Λεμ και του Ταρκόφσκι.

Ανδρας: Για να αντιληφθεί κάποιος τους σημερινούς μας διαλόγους. Όντως πρέπει να μελετήσει το Σολάρις του Ταρκόφσκι.

Γυναίκα: Η γνώση, η καλλιέργεια αλλά και η ομορφιά ζουν συνεχώς εξελισσόμενα.

Η φιλοσοφία της ομορφιάς βιώνεται, δε διδάσκεται.

Είναι κατά κάποιον τρόπο εμπειρία και σαν εμπειρία δύσκολα να διδαχθεί.

Ανδρας: Αν μπορούσε ο άνθρωπος να κάνει διδασκαλία λειτουργική των εμπειριών που έζησαν οι πετυχημένοι άνθρωποι, η ζωή μας θα ήταν πολλή ομορφότερη.

Γυναίκα: Όπως η ιστιοπλοΐα που βιώνεται και δεν μαθαίνεται σε αίθουσες

διδασκαλίας.

Ανδρας: Ευτυχώς που υπάρχουν καταστάσεις που θέλουν να τις βιώσεις και να μην τις αποκωδικοποιήσεις, γιατί απλούστατα δε μπορείς.

Φωνή: Καθάρισε τώρα ... Με τη γκόμενα που σου 'ρχεται. Εγώ δε ξέρω τίποτε. C' est la vie (Έτσι είναι η ζωή).

Εξαφανίζεται η Γυναίκα.

Σε λίγο βγαίνει ένα κανό στην άμμο με μια κοπέλα ίδια με τη γυναίκα, όμως με κόκκινα μαλλιά. Τον πλησιάζει. Στέκονται ακίνητοι για λίγο σα μαγεμένοι.

Κοπέλα – Γυναίκα: Κάπως έτσι ο κεραυνοβόλος έρωτας;

Ανδρας: Σα να γνωριζόμαστε από μικρά παιδιά.

Κοπέλα – Γυναίκα: Γράφω ένα σενάριο, ίσως θεατρικό. Δεν ξέρω ακόμα.

Ανδρας: Δηλαδή;

Κοπέλα – Γυναίκα: Δε σου φαίνεται αστείο; Να βλέπεις μια γκομενάρα έτσι σχέδιο να σου 'ρχεται και να σου μιλά για νουβέλες, σενάρια και βάλε;

Ανδρας: Ε! Η παραλία είναι άδεια τώρα. Ενδεικνυται. Φυσικό φαίνεται.

Κοπέλα – Γυναίκα: Ναι; Λοιπόν άκου.

Μιλά ένα πνεύμα, ας το πω έτσι. Που έρχεται εκτός χωροχρόνου.

Πριν το Big Bang αν θες.

Και μιλά με έναν άνδρα σαν κι εσένα σε μια τέτοια παραλία.

Ανδρας: Μπορούν να πουν πολλά. Ότι εσύ επιλέξεις. Δύσκολο. Θέλει δουλειά.

Κοπέλα – Γυναίκα: Πρώτο το πως καθημερινά πρέπει να φροντίζουμε για μια ποιότητα ζωής.

Ανδρας: Πολύ σημαντικό. Που το προσπερνάμε αδιάφορα. Για σκέψου!!!

Κοπέλα – Γυναίκα: Αν κάθε μέρα, αν λέω, ασχολούμασταν έστω και λίγο, για σκέψου πόσο διαφορετικά θα ζούσαμε.

Να έχουμε μια καθημερινή όμορφη απασχόληση.

Ανδρας: Ασχολούμαστε τότε με τον εαυτό μας. Αλλά και για τους άλλους δίπλα μας.

Και για το περιβάλλον.

Και αφού οι άνθρωποι δημιουργικοί συναποτελούν λειτουργικές κοινωνίες.

Αυτές οι κοινωνίες απλοποιούν προβλήματα. Και βέβαια δε γίνεται αλλιώς εκπέμπουν ομορφιά.

Κοπέλα – Γυναίκα: Άκου τώρα. Γράφω για να δω τον εαυτό μου. Αυτόν που ερωτεύτηκα βαθιά τον μίσησα. Όσο κανέναν άλλο. Μ' όλη μου τη δύναμη θέλησα να τον διαλύσω. Ένιωσα τη Gilda στα τρίςβαθα της ψυχής της...

I hate you so much that I would destroy myself to take you down with me.

Μου μπήκε έμμονη ιδέα. Αν εγώ δεν γράψω αυτό το έργο κανείς δε θα το γράψει..

Θα πεις αυτό είναι νόμος στην τέχνη. Τα έργα δεν είναι σαν τις ανακαλύψεις, αν δε βρει την Αμερική ο Α να τη βρει ο Β.

Αν δεν κάνει στην τέχνη ο Σαίξπηρ Άμλετ, κανείς δε θα κάνει αυτόν τον Άμλετ.

Πρόσεξε αυτόν τον Άμλετ.

Ανδρας: Και που δεν είναι αλλά υποδύεται τον τρελό. Γιατί διαφορετικά η απόπειρα των Rosengzantz και Guildestern θα επαναλαμβανόταν μέχρι να πετύχει.

Κοπέλα – Γυναίκα: Μου έγινε λοιπόν μόνιμη ιδέα στο μυαλό μου να μπω και να περιγράψω την ουσία των ερωτικών σχέσεων άνδρα – γυναίκα στη δική μας την εποχή, την εποχή του Υδροχόου.

Ανδρας: ...

Κοπέλα – Γυναίκα: Τώρα που η ανδροκρατία παρέρχεται η εκδίκηση των γυναικών κορυφώνεται. Και ακόμα να φανούν οι νέες ισορροπίες.

Ανδρας: Του Υδροχόου.

Κοπέλα – Γυναίκα: Έχω επιβεβαιωθεί ότι όταν μας κόβετε επιλογές αμέσως ξεπηδά και το γυναικείο μίσος. Νιώθουμε σα να ακρωτηριάζετε την ελευθερία μας. Και βέβαια μη μας φορτώνετε τον απολεσθέντα Παράδεισο. Δεν είναι η Εύα που μας έβγαλε. Είναι η ανδροκρατία που θέλησε να επιβάλλει τους κανόνες της επάνω στους θείους νόμους.

Ανδρας: Σωστή...

Κοπέλα – Γυναίκα: Βλέπεις ο άνθρωπος είναι φτιαγμένος για διάλογο. Ο μονόλογος σίγουρα οδηγεί σε λάθη.

Ανδρας: Σα σκηνοθέτης θα 'λεγα...

Κοπέλα – Γυναίκα: Μάθε να μη διακόπτεις τον οίστρο... Σκηνοθέτης λοιπόν.

Ανδρας: Ναι, σκηνοθέτης κοντά στο συγγραφέα η δουλειά μου.

Κοπέλα – Γυναίκα: Άκου λοιπόν σιωπηρά. Μέσα στο δαίδαλο των συναισθημάτων μας το ποιο κρίσιμο σημείο είναι όταν πάμε να επιλέξουμε κάτι σημαντικό για μας. Εκεί θέλει μαγκιά από τον άνδρα που θα τύχει να είναι δίπλα μας. Θα πεις για κακή του τύχη θα είναι δίπλα μας. Αλλά αν είναι μάγκας έχει να κερδίσει τα πάντα. Όσα έχει να του δώσει η γυναίκα. Και πρώτα απ' όλα τον εαυτό του. Που λίγες μάνες το μπόρεσαν. Να μας αντέξει να πάμε όπου γουστάρουμε και να ξηγηθούμε όπως μας έρθει. Τότε κέρδισε... Κέρδισε θέλει δε θέλει. Γιατί γουστάρουμε τον άνδρα που δεν έρχεται κοντά μας για να κερδίσει. Έρχεται να συμπαρασταθεί στην τρέλα μας. Και όταν παραπατάμε από λάθη να μη μας φωνάζει, να μη μας σπρώχνει. Να μας κρατήσει το χέρι. Ε, κι αν μπορεί ένα φιλί είναι ότι το πολυτιμότερο. Πολλά ζητάμε; Ναι!!! Γιατί εμείς σας γεννάμε. Και σεις για ευχαριστώ ...λιθοβολισμό ...

Ανδρας: ...

Κοπέλα – Γυναίκα: Μπράβο, η καλύτερη απάντηση είναι το τουμπέκι. Να κάνουμε τσιγάρο;

Ανδρας: Με χαλάει. Εσύ κάνε. Θα σου κόψει τη φάση σου.

Κοπέλα – Γυναίκα: Σωστό. Γάμησέ το.

Ανδρας: Θέλεις να τελειώσεις το έργο που το έχουμε όπως λες και όπως καταλαβαίνω ανάγκη.

Κοπέλα – Γυναίκα: Δεν είμαστε εμείς που θα σας δείξουμε το δρόμο να μας πλησιάσετε εσείς. Ο ρόλος σας είναι να προσπαθείτε και εμείς θα σας τα κάνουμε πάντα όσο πιο δύσκολο γίνεται. Γι αυτό και το βραβείο σας είναι πολύτιμο. Οι αγώνες σας. Και το αποτέλεσμα των αγώνων σας ο ιπποτισμός. Ότι το ποιο όμορφο σε έναν άνδρα. Αυτό σκηνοθέτη μου. Μπορείς να το βγάλεις σε μονόπλανο; Εννοώ έργο κινηματογραφικό. Αν κρατά 100 λεπτά.

Ανδρας: Πολύ δύσκολο.

Κοπέλα – Γυναίκα: Ε ναι.

Ανδρας: Τελειώνέ το να το μελετήσω. Και θα σου πω.

Κοπέλα – Γυναίκα: Σωστά, άκου και το άλλο. Η προσωπική μας ευθύνη δεν μπορεί να φορτωθεί σε άλλες πλάτες. Δηλαδή, δεν μπορείς να με φορτώσεις την επιθυμία για ποιότητα ζωής που έχεις. Γιατί απλά θα λυγήσω. Δε θα τα καταφέρω. Πρώτο σας λάθος. Και τελευταίο σας για κάθε σύγχρονη σχέση. Και πρόσεξε σκηνοθέτη. Η ευθύνη της ευδαιμονίας είναι προσωπική. Το να έχεις καλό «δαίμονα» (κατά την αρχαία Ελληνική έννοια «δαίμων») είναι τελείως προσωπικό. Αν το αξίζεις. Κανείς δε στο χαρίζει. Όμως η δοκιμασία της ευδαιμονίας του καλού δαίμονα, η δοκιμασία της εξόδου από την κόλαση του κανιβαλισμού είναι η γυναικεία συγκατάνευση. Η γυναίκα που είναι δίπλα σου θα συναινέσει.

Και αυτό μέτρα. Και τίποτε άλλο.

Ανδρας: Και πως ...

Κοπέλα – Γυναίκα: Α ...

Προϋπόθεση πρώτη: Ανιδιοτέλεια

Δεύτερη: Παλικάρια

Τρίτη: Τύχη.

Ανδρας: ΩΧ

Κοπέλα – Γυναίκα: Αν δεν αντέχεις κακουχίες τραύματα και «ρέστα ζωής», ας το, δεν κάνεις.

Ανδρας: Επιλογή των όντων ...

Κοπέλα – Γυναίκα: Ακριβώς αυτών που εξασφαλίζουν πιθανότητες επιβίωσης του είδους.

Επί του πρακτέου.

Του ανδρικού είδους. Του αρσενικού όπως λέμε μεταξύ μας οι ενδιαφερόμενες.

Που θα το κάναμε προστατευόμενο.

Αν αυτό δεν συνεπαγόταν τον οριστικό ευνουχισμό σας.

Ανδρας: Συνεννοηθήκαμε.

Κοπέλα – Γυναίκα: Πώς το βλέπεις σκηνοθέτα;

Ανδρας: Θέλει εικόνες, ο κινηματογράφος μιλά με εικόνες.

Κοπέλα – Γυναίκα: Βάλε θαλασσοπούλια, ιστιοφόρα... βάλε ότι μπορεί να σου δείξει το ακροθαλάσσι, το δάσος. Βάλε ουρανό, σύννεφα, καταιγίδα, μπουρίνι, αστραπές, βροντές...

Βάλε ότι θες, εγώ θέλω μόνο ένα. Να είναι μονόπλανο. Και το εννοώ.

Ανδρας: Με στριμώχνεις. Δεν πάμε για συμβόλαιο!

Κοπέλα – Γυναίκα: Και τι έχεις να χάσεις my drifter;

Ανδρας: Όντως θα μπορούσα με ελάχιστα έξοδα. Θα έπαιζες το θηλυκό;

Κοπέλα – Γυναίκα: Του θηλυκού, της γκόμενας, του πνεύματος.

Μόλις τελείωσα τη Δραματική Σχολή με άριστα.

Ανδρας: Δε ρωτάω πια.

Κοπέλα – Γυναίκα: Σωστός. Και γράφω τώρα αυτό το θεατρικό που να μπορώ να υποδυθώ το ρόλο που διαμορφώνω. Το οποίο προσέχω να είναι και σενάριο. Αλλά πρόσεξε. Μονόπλανο. Μόνο έτσι.

Ανδρας: Γίνεται. Θα ναι και το μοναδικό. Τι έχουμε να χάσουμε ...

Κοπέλα – Γυναίκα: Μόνο να κερδίσουμε. Εγώ λέω τις ατάκες μου με τη μία. Εσύ λες τις δικές σου, του άνδρα δηλαδή, στο στούντιο μέσα. Και καθάρισαμε.

Ανδρας: ΟΚ. Μονόπλανο για σένα. Μόνο για σένα που διακόπτεται με γέφυρες όπου μιλώ εγώ και έχω φόντο κλασσικούς πίνακες από παλιούς ζωγράφους, για να μη μπλεχτούμε με πνευματικά δικαιώματα. Εγώ στον πίνακα – φόντο θα είμαι μια φιγούρα ακίνητη και δε θα φαίνεται ποτέ το πρόσωπό μου.

Α, ξέρεις διαπίστωση ότι και στην πιο άσχημη στιγμή του ένα θηλυκό πάντα, μα πάντα, είναι πανέμορφο από μια γωνία τουλάχιστον.

Κοπέλα – Γυναίκα: Στο θέμα μας τώρα.

Ο δράκος που φυλάει την πριγκιποπούλα. Δες για παράδειγμα Περσέα– Ανδρομέδα. Στο περίπου βέβαια. Όμως σήμερα δυσκολέψανε πάρα πολύ τα πράγματα.

Ο δράκος κρύβεται μέσα στην πριγκίπισσα.

Ε! Και δεν κάνει μόνο μια επίθεση. Είναι κρυμμένος για να χτυπήσει όσες φορές χρειαστεί για να σε φάει.

Ανδρας: Και;

Κοπέλα – Γυναίκα: Και ... Ου παντός πλειν εις Κόρινθον.

Αν δεν έχεις πολεμήσει απελπισμένα, αν δεν έχεις λαβωθεί βαθειά στον έρωτα

...

Δεν έχεις πιθανότητες. Έχασες. Ο κλασικός μύθος είναι τα εύκολα ...

Ανδρας: Και;

Κοπέλα – Γυναίκα: Αν είσαι ικανός, δοκιμασμένος, τυχερός, τότε η γυναίκα ... Αν είναι σε φάση λειτουργική. Μόνο τότε μπορεί να σου εμπιστευτεί τον Πήγασο. Και το χρυσό σπαθί. Μόνο τότε.

Ανδρας: Γνωρίζεις ότι ...

Κοπέλα – Γυναίκα: Όχι αλλά όταν δει ρέστα από φλασαρισμένο ιππότη τότε τα δίνει όλα.

Και τότε η γυναίκα, πρόσεξε η γυναίκα, αποκλείεται να χάσει. Λευτερώνεται.

Ανδρας: Και ο άνδρας;

Κοπέλα – Γυναίκα: Ουαί κι αλίμονο του αν δε νοιώσει αιώνια ευγνωμοσύνη για τη γυναίκα αυτή που τα έδωσε. Αλλά και στη γυναίκα γενικά.

Ανδρας: Ναι, από κει και πέρα είναι γραμμένο στο μέτωπό του για να το διαβάζουν οι γκόμενες.

Κοπέλα – Γυναίκα: Νομίζω ότι μας αφορά. Σημαντικό εννοώ. Μπορούμε οι ξύπνιες να το διαβάζουμε στο μέτωπό σας.

Ανδρας: Όπως είπαμε. Το πρόσωπο του άνδρα δε θα φαίνεται καθόλου και πουθενά σε όλο το έργο. Μόνο η φιγούρα του. Ακίνητη μέσα σε πίνακα κλασικό.

Κάπου σε κάποια γωνιά, στο κέντρο κάπου ακίνητη.

Και για να παίρνει αναπνοές το έργο. Στο χρόνο του άνδρα. Της ατάκας του άνδρα. Στην αρχή δείχνω τον πίνακα με τη φιγούρα του και βάζω κλασική μουσική... Βάγκνερ, Μπαχ, Μπετόβεν, τέτοια ...

Και καπάκι η ατάκα.

Κοπέλα – Γυναίκα: Και καμιά φορά, αμερικάνικο πλάνο για μένα και κλασική μουσική να συντροφεύει τη σιωπή μου.

Ανδρας: Ας το σε μένα.

Κοπέλα – Γυναίκα: Άρα διάλογος ουσίας. Κεντρικό θέμα που δεν ξεφεύγει, είναι πάντα παρόν. Και προπαντός και σκηνοθέτης και εικονολήπτης, φλασαρισμένοι, σε έμπνευση ...

Τώρα θα μου πεις τα χω δύο σε ένα. Εσένα δηλαδή...

Ανδρας: Με δύο καρπούζια στη μασχάλη δηλαδή.

Κοπέλα – Γυναίκα: Μπορείς; Άμα με γουστάρεις πρέπει ...

Ανδρας: ...

Κοπέλα – Γυναίκα: Η σιωπή σου εγκρίνει. Τώρα στο θέμα μας. Βοήθα και συ λίγο το σενάριο.

Ανδρας: Σίγουρα θα βάλουμε Αρχαία ρητά για συζήτηση, όπως:

1. ΘΕΟΥΣ ΣΕΒΟΥ
2. ΕΠΑΙΝΕΙ ΑΡΕΤΗ
3. ΨΕΓΕ ΜΗΔΕΝΑ
4. ΚΡΙΝΕ ΔΙΚΑΙΑ
5. ΣΟΦΙΑ ΖΗΛΟΥ
6. ΕΧΘΡΑΣ ΔΙΕΛΥΕ
7. ΟΡΑΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Να επτά θέματα για συζήτηση που γεμίζουν το σενάριο όσο θέλεις. Και σε λύνουν το πρόβλημα του χρόνου.

Και βέβαια στο γύρισμα, μονολογώντας μπορείς να αυτοσχεδιάζεις ...

Θα έλεγα αυτό είναι το καλύτερο. Όχι συζητώντας. Διαλογιζόμενη ...

Αυθόρμητα.

Και ας κάνεις λάθη.
Γίνεται άμεσο, ελκυστικό.

Κοπέλα – Γυναίκα: Και βέβαια το ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ και το ΓΝΩΘΙ Σ' ΑΥΤΟΝ.

Σα γυναίκα έχω πολλά να πω. Αλλά άστα εκείνη τη στιγμή στο γύρισμα να μου έρθει... και σίγουρα θα έρθει το φλας... Να στα ρίξω χύμα...

Ανδρας: Δυο λόγια από μένα και για αυτά που προανέφερα και συ πες ότι θες στο γύρισμα. Στο ΘΕΟΥΣ ΣΕΒΟΥ βάλε και από τω κατά Ιωάννη:

Εν αρχή ην ο Λόγος
Και ο Λόγος ην προς τον Θεόν
Και Θεός ην ο Λόγος

Στα άλλα βάλε ότι γουστάρεις, κατά βούληση, ότι εμπνευστείς. Άλλωστε έτσι λειτουργούν τα αποφθέγματα γενικά ...

Κοπέλα – Γυναίκα: Η «ιδιοκτησία» είναι που πληγώνει την ελεύθερη επιλογή. Μη τυχόν και φύγει το δικό μου. Και αν δυστυχεί δεκάρα δε δίνω...

Ας είναι καλά η ψυχανάλυση. Γι' αυτό έχουμε τα λεφτά. Αλλά και αφού τα χουμε όλα τι ψαχνόμαστε;

Η Ελευθερία είναι για τις ηρωικές σελίδες της Ιστορίας. Όχι για τη γυναίκα μου.

Και όσον αφορά την πάρτη σας. Όσες πιο πολλές γκόμενες περάσατε τόσο πιο περήφανοι είστε. Τι να πω; Διάβασες το «Η καταγωγή της οικογένειας, της ατομικής ιδιοκτησίας και του κράτους»;

Ανδρας: Που στηρίζεται στο “Ancient Society” του Morgan, του Lewis Henry Morgan, που εκδόθηκε το 1877.

Κοπέλα – Γυναίκα: Άσε τις θεωρίες και μπες στα πράγματα, δεν κάνουμε διάλεξη, έργο θα κάνουμε. Αν μας κάτσουν τα ζάρια ...

Ανδρας: Εδώ που φτάσαμε όμως μας τα χρεώνετε όλα.

Κοπέλα – Γυναίκα: Εντάξει. Έχεις και λίγο δίκιο που και που.

(Βάζουν και οι δυο τα γέλια)

Ανδρας: Αυτά που σε απασχολούν λειτουργούν σαν προβλήματα κυρίως στην Ευρώπη, Βορειοδυτική θα λεγα. Αλλού με τη μπούργα και τις κλειτοριδεκτομές και αλλού τι να πρωτοπείς.

Κοπέλα – Γυναίκα: Έχουν την ίδια βάση γι αυτό. Και πληγώνουν το ίδιο άσχετε. Δε σε περίμενα τόσο UFO. Τι; Γιατί διάβασες τόσα, για να στραβωθείς περισσότερο;

Ανδρας: Εντάξει, μη βαράς.

Θυμάσαι το WINGS OF DESIRE στο τέλος το μονόλογο της Solveig Dommartin προς τον Bruno Ganz;

VIM VONDERS 1981 "Der Himmel über Berlin"
(WINGS OF DESIRE) FINALE

①

So breig Dommatig:

It must finally become serious,

I've often been alone...

But I've never lived alone.

When I was with someone

I was often happy.

But at the same time

it all seemed a coincidence.

These people were my parents

but it could have been others.

Why was this brown-eyed boy my brother

and not the green-eyed boy

on the opposite platform?

The taxi driver's daughter was my friend

but I might as well have

put my arm round horse's neck

I was with a man in love

and I might as well have left him (2)
there and gone off with the stranger
I met in the street.

Look at me or don't,
Give me your hand or don't,

No...

Don't give me the hand and look away.

I think tonight is the new moon.

No night more peaceful.

No bloodshed in all the city.

I've never played with anyone
and yet I've never opened my eyes
and thought:

Now it's serious

At last is becoming serious.

So I've grown older.

Was I the only one who wasn't serious?

Is it our time that are not serious?

I was never lonely (3)
neither when I was alone nor with others.
But I would have liked to be alone at last.
Loneliness means I'm finally whole.
Now I can say it...
As tonight I'm at last alone.
I must put an end to coincidence...
The new mood of decision.
I don't know if there's destiny
But there's a decision.
Decide.
We are now the times.
Not only the whole town...
The whole world is taking part
in our decision.
We two are now more than us two.
We incarnate something...
We're representing the people now...

And the whole place is full of those (4)
Who are dreaming the same dream.
We are deciding everyone's game.
I am ready.

Now...

It's your turn.
You hold the game in your hand...

Now

Or never...

You need me.

You will need me.

There's no greater story than ours
that of man and woman.

It will be a story of giants...

Invisible...

Transposable...

A story of new ancestors.

Look

my eyes...

They are the picture of necessity ^⑤
of the future of everyone in the place.
Last night...
I dreamt of a stranger...
Of my man.
Only with him could I be alone...
Open up to him...
Wholly open, wholly for him.
Welcome him wholly into me.
Surround him with the labyrinth
of shared happiness.
I know...
It's you. —

Κοπέλα – Γυναίκα: Άστα ... Κι έφυγε ξαφνικά πρόσφατα θα το ξέρεις.

Άνδρας: Και ήταν ηθοποιός που έμαθε ακροβατικά σε λίγους μήνες. Και εγώ νόμιζα ότι ο Vim Venders την βρήκε ακροβάτισσα όταν την ερωτεύτηκε και μετά την έκανε ηθοποιό.

Κοπέλα – Γυναίκα: Νομίζω ότι ταιριάζει κάπου ένας τέτοιος μονόλογος αυτογνωσίας. Σαν εμπνευσμένο ποίημα αν μου έρθει θα 'τανε τέλειο...

Άνδρας: Θα δούμε τη δομή του έργου και πού θα κολλήσει.

Κοπέλα – Γυναίκα: Το πάω για νουβέλα. Νουβέλα που έχει φόρμα θεάτρου. Και σα φόρμα θεάτρου να μπορεί να μεταφερθεί στον κινηματογράφο. Εννοείται χωρίς καμιά, μα καμιά αλλαγή στους διαλόγους.

Άνδρας: Λοιπόν, ας δούμε τη δομή. Ξέρεις πολλές φορές το τυχαίο προσδιορίζει σημαντικά πράγματα.

Κοπέλα – Γυναίκα: Αν είναι τυχαίο. Και δεν κρύβει θεϊκή υπογραφή. Λοιπόν, στη νουβέλα μου παρουσιάζω στην αρχή έναν άνδρα σαν κι εσένα καλή ώρα.

Άνδρας: Ωραία, ούτως ή άλλως δηλαδή η συνάντησή μας βγαίνει εποικοδομητική.

Κοπέλα – Γυναίκα: Σίγουρα. Λοιπόν, το Όν ας το πω έτσι, το Αχοροχρονικό το εκτός Χωροχρόνου, το υπάρχον πριν το Bing-Bang, που εμπεριέχει το χωροχρόνο και είναι πανταχού παρόν. Παρακολουθεί το σκηνικό αυτό στην αμμουδιά με τον Άνδρα να αναπολεί τη ζωή του με τις γυναίκες ...

Άνδρας: Να στοχάζεται νομίζω. Να ψάχνει να βρει άκρη.

Κοπέλα – Γυναίκα: Κάπως έτσι. Και το Όν ενώ τον παρακολουθεί βλέπει μια γυναίκα

όπως εγώ καλή ώρα να πλησιάζει. Παίρνει λοιπόν τη μορφή αυτής της γκόμενας και επικοινωνεί μαζί του. Όταν πλέον πάει να βγει από το παράλιο δάσος η γυναίκα, το Ον τρέχει με τη γυναικεία του αυτή μορφή, τρέχει και χάνεται στο δάσος. Και αφήνει τη γκόμενα που αμέσως μετά παρουσιάζεται να επικοινωνήσει μαζί του.

Αυτή λοιπόν η γυναίκα είναι σαν κι εμένα. Γκόμενάρα όπως βλέπεις. Μόλις απόφοιτη Δραματικής Σχολής με άριστα παρακαλώ ... Και γράφει μια νουβέλα όμοια με αυτή που συζητάμε.

Ανδρας: Ας βάλουμε λοιπόν ιδέες για τη νουβέλα. Ιδέες που θα βγαίνουν από τη συζήτηση για το έργο της. Που είναι το δικό σου έργο στην ουσία.

Κοπέλα – Γυναίκα: Ναι.

Ανδρας: Λοιπόν Ορφέας και Ευρυδίκη σήμερα.

Επιβάλλεται βέβαια να μην κοιτάει πίσω ο Ορφέας αλλά ταυτόχρονα του επιτρέπουν να της κρατά το χέρι.

Κοπέλα – Γυναίκα: Καλό, θα το βάλω. Και θα το επεξηγώ το πώς και το γιατί. Χθες έτσι, σήμερα αλλιώς.

Σκέφτομαι και κάτι από Περσέα και Ανδρομέδα. Με βοηθάς;

Ανδρας: Ωραία, Περσέας και Ανδρομέδα λοιπόν. Ο Περσέας δεν είναι ανάγκη να κόψει το κεφάλι της Μέδουσας. Της δείχνει το πρόσωπό της όπως καθρεπτίζεται στην ασπίδα της θεάς της Σοφίας, της Αθηνάς. Αυτή με μια κραυγή αποχωρεί.

Με την κραυγή της από το στόμα της πετάγεται ο Πήγασος με χρυσά χαλινά και κρεμασμένο στη σέλα του το Χρυσασορ.

Κοπέλα – Γυναίκα: Σωστός ... Μετά ... Η Μέδουσα τί βιολί βεβηρά σήμερα;

Ανδρας: Μάλλον η κακιά πλευρά της γυναίκας.

Κοπέλα – Γυναίκα: Και Πήγασος, Χρυσάσορ;

Ανδρας: Σήμερα, αν αντέξει την κακιά σας πλευρά ο σύντροφός σας τότε αν τα χετέ του τα δίνετε. Προσοχή, σας αντέχει επειδή σας γουστάρει. Μόνο αυτό.

Κοπέλα – Γυναίκα: Δηλαδή ξανά μανά. Εσείς κερδισμένοι, εμείς χαμένες.

Ανδρας: Περίμενε, μην τα χαλάς. Ο Χρυσασορ συμβολίζει την Αυτοπειθαρχία και ο Πήγασος την εγκράτεια. Για το σήμερα μιλάμε βεβαίως.

Κοπέλα – Γυναίκα: Σωστό. Ο χειρισμός ενός χρυσού επάθλου από τον πολεμιστή απαιτεί Αυτοπειθαρχία. Λίγο περισσότερο όταν πρόκειται για έπαθλο – δώρο.

Ακριβώς επειδή είναι πολύτιμο, πρέπει να το χειρίζεται με σύνεση.

Ανδρας: Και ο Πήγασος απαιτεί εγκράτεια, γι αυτό και τα χρυσά χαλινά.

Κοπέλα – Γυναίκα: Κατανοητό. Έτσι θέλουμε τον προχωρημένο άντρα να μας αντέχει και να μας προστατεύει. Αυτό έχει ανάγκη η ψυχή μου.

Ανδρας: ...

Κοπέλα – Γυναίκα: Στήλη άλατος ... άφωνος.

Ανδρας: Τα ζητάτε όλα.

Κοπέλα – Γυναίκα: Τίποτε λιγότερο. Και σας ανταποδίδουμε αυτά που δε φαντάζεστε. Τα δώρα μας όταν τα αξίζετε πηγάζουν αβίαστα μέσα από τη φαντασία μας. Και είναι άμεσα παραδοτέα... Αν κατάλαβες τίποτα...

Τι κρίμα που δεν είσαι γυναίκα!

Ανδρας: Κάποια έπιασα... Και δεν είμαι γυναίκα. Συγχώρεσε με.

Κοπέλα – Γυναίκα: Εντάξει... σε αποπήρα λίγο...έστω πολύ. Συγνώμη, ε;

Ανδρας: Να πούμε για σήμερα. Πως παίζει το θέμα.

Κοπέλα – Γυναίκα: Και είναι υλικό για να γεμίσω το τέλος της νουβέλας. Για κατέβαζε ιδέες.

Ανδρας: ...

Κοπέλα – Γυναίκα: Σε διέκοψα και χάθηκες. Δεν πειράζει. Θα το ξαναθυμηθείς.

Ανδρας: Ξέρεις, στις περισσότερες χώρες ο βιασμός εντός γάμου επιτρέπεται. Δεν τιμωρείται. Αυτό βεβαιώνει η πρώτη έκθεση του νέου οργανισμού του ΟΗΕ που ονομάζεται αν θυμάμαι «ΟΗΕ - Γυναίκα».

Κοπέλα – Γυναίκα: Στη νουβέλα μπει θα μπει οπωσδήποτε και θα συζητηθεί.

Ανδρας: Σίγουρα, γιατί αυτές οι γυναίκες αν άκουγαν τα προβλήματά σας θα χαμογελούσαν πικρά.

Κοπέλα – Γυναίκα: Και αν οι πολεμιστές άκουγαν τις ανοησίες σας θα σας πετούσαν από το στρατόπεδο. Βλέπω δίπλα στο σακιδίο σου κιθάρα, τι παίζεις;

Ανδρας: Ροκίές. Ροκ μπαλάντες και κάντρι. Γι αυτό κουβαλάω την «ακουστική».

Κοπέλα – Γυναίκα: Αυτά ακούω κι εγώ. Σίγουρα θα παίζεις κάτι από Pink Floyd. Είναι οι αγαπημένοι μου.

Ανδρας: Άμα τελειώσουμε τη συζήτηση ...

Κοπέλα – Γυναίκα: Θαύμα. Είδες δε χρειαζόμαστε πολλά για να είμαστε καλά.

Ανδρας: Αν έχουμε ελευθερία. Δηλαδή αν είμαστε λεύτεροι από κολλήματα, πολλά μπορούμε.

Κοπέλα – Γυναίκα: Μακριά από ουσίες και οινοπνεύματα αν θέλουμε ποιότητα ζωής.

Ανδρας: Συμφωνώ και προσπαθώ.

Κοπέλα – Γυναίκα: Ότι έκανες χαλάλι σου. Εδώ τα σταμάτησα εγώ σχεδόν βέβαια για να πω την αλήθεια.

Εγώ που έχω τα μισά σου χρόνια από ότι υπολογίζω. Κάνε κι εσύ λογαριασμό.

Εγώ πρώτα πήρα το πτυχίο Ελληνικής Φιλολογίας και μετά Δραματική.

Ανδρας: Θα το πιστέψεις; Μόλις άκουσα μια γυναικεία φωνή να μου λέει:

- Έξω από το χωροχρόνο...

- Ερωτεύτηκα την ελευθερία σου.

Κοπέλα – Γυναίκα: Τώρα δε θα με πιστέψεις με τίποτα. Κι εγώ μια ανδρική φωνή να μου ψιθυρίζει.

- Before Bing Bang.

- Ερωτεύτηκα την ελευθερία σου.

Επίλογος

Το χωροχρονικό μας Σύμπαν προέρχεται από αχωροχρονικές καταστάσεις.

Γι' αυτό ένα ποιοτικό συμβάν σ' αυτό μπορεί να έχει τεράστια σημασία.

Ανεξάρτητα από το χώρο και το χρόνο που εξελίχθηκε.

ΤΕΛΟΣ (και τω Θεώ δόξα)

